

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

33. An ut liberetur anima à Purgatorio in Altari privilegiato debet habere
Bullam Sacerdos celebrans, an qui facit celebrare? Et quid, si Altare
privilegiatum sit Religiosorum? Et supponitur, quod ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

duntur, & per eandem revalidantur, Quæ quidem sunt valde notanda; nam à pluribus nesciuntur, nec obstruantur.

Sup. hoc in Ref. not. cit.

5. Obserua etiam hęc, dictum Patrem Mendo *vbi supra*, docere ex formula apponi solita indulgentiæ Pontificiæ Missam defunctorum, quæ in ipsa præscribitur, sumendam esse pro Missa applicata defunctis, ita ut opus non sit quod dicatur aliqua Missa ex designatis in Missali pro defunctis; sed quæcumque alia, siue de Sanctis siue de Tempore, aut Votiuæ celebretur, dummodo Sacerdos eam applicet defuncto, illum à Purgatorio liberabit. Etenim valor satisfactorius æqualis est respectu animæ liberandæ à Purgatorio, siue hæc, siue illa Missa pro ea celebretur; & cum communiter nequeat Sacerdos dicere Missam ex designatis in Missali pro defunctis, siquidem tenetur celebrare de festiuitatibus occurrentibus Missas, nisi specialis virget ratiō, non apparet credibile, Pontificem concedentem Altari priuilegium præfatum, adeo illud restrinxisse, vt in eo solummodo liberetur anima à Purgatorio media celebratione Missæ prædictæ, quæ non quotidie, nec communiter potest celebrari. Quin potius Pontificis mens ea videtur, vt qualibet Missa applicata defuncto liberetur anima. Hoc confirmat praxis, & persuasio fidelium, vnde in Altaribus priuilegiatis inscribitur, ibi liberari animam à Purgatorio per quamlibet Missam, quæ exprimitur, quamnam sit Missa celebranda. Confirmatur etiam à paritate, nam eadem videtur esse concessio facta loco, seu Altari priuilegiato circa liberationem animæ media Missæ celebratione, ac facta personis. At, cum Pontifex alicui concedit, vt celebrant vbiunque Missam liberet animam à Purgatorio, id obtinetur per quamlibet Missam; ergo similiter contingit; cum id ipsum concedit Altari. Hæc Mendo. Sed ego * alibi adduxi Declarationem Sacræ Congregationis in contrarium, de qua si authenticè constaret, esset quidem obseruanda.

* Alibi sup. in Ref. 9. & 10. & inf. in Ref. 41. §. Nec deseruam.

RESOL. XXXIV.

An Altaria priuilegiata suspendantur per Iubilæum anni Sancti?

Et an in Iubilæo anni Sancti suspendantur Indulgentiæ pro mortuis, quæ viuus conceduntur cum facultate, vt eos applicare valeant pro defunctis; Huiusmodi sunt Indulgentiæ concessæ grauis, Imaginibus, Coronis, Crucibus, Numismatis benedictis, & similibus. Ex part. 9. tract. 2. Resol. 23.

Sup. hoc sup. in Ref. 31. ad med. vers. v. g. & lege doct. Ref. not. seq. à S. Et ad primum.

§. 1. **N**egatiuè respondeo, quicquid aliqui asserant, cum Castro Palao *tom. 2. tract. 14. disp. vnic. punct. 12. num. 7.* Layman *lib. 5. tract. 7. cap. vlt. in fin. Bordonio in cons. Regul. tom. 2. ref. 81. num. 36.* Quintanaduënas *vbi infra, num. 3.* Lezana in *Summa qq. Regul. tom. 3. verb. Altare, num. 16.* Et me citato tenet Bordonus *tom. 2. resol. 91. num. 12.* quia, ait ille, in Bulla Anni Sancti nulla fit mentio suspensionis Indulgentiarum pro Defunctis, quod est de iure necessarium, cum id sit quid speciale: & sicut Indulgentiæ viuorum mortuis non profunt, nisi in illis fiat specialis mentio; ita neque eisdem mortuis concessæ, intelliguntur reuocata, nisi de illis fiat expressa mentio. Et pro Anno Sancto adest specialis ratio suspendendi Indulgentias viuorum, vt hac occasione promptiores fiant ad proficiscendum Romam, vt ibi illas lucrentur: quæ ratio non habet locum in mortuis, qui Romam proficisci possunt; quia à loco, vbi morantur fideles in pœnis, non datur regressus.

Sup. hoc inf. in tr. 4. Ref.

2. Sed hic obiter pro curiosis quæro, an in Iubilæo

Anni Sancti suspendantur Indulgentiæ pro mortuis, quæ viuus conceduntur cum facultate, vt eas applicare valeant pro Defunctis. Huiusmodi sunt Indulgentiæ concessæ Grauis, Imaginibus, Coronis, Crucibus, Numismatis benedictis à Clem. VIII. ad instantiam Patrum Societatis Iesu Peruanorum, 39. Augusti, 1596. & à Paulo V. ad instantiam Patrum Societatis Iesu in sua Congregatione Generali 5. Nouemb. 1615. & ad instantiam Procuratorum Canonizationis S. Caroli Borromæi, anno 1616. & à Greg. XV. 12. mensis Martij, anno 1622. ad instantiam Procuratorum Canonizationis S. Ignatij, Xauerij, Nerij, Ildori, & Teresæ, & ab Urbano VIII. 3. Nouemb. 1623. necnon à Leone X. Gregor. XIII. & Xysto V. Coronæ Christi D. vulgò Camaldulæ, & similes, in quarum summario hæc verba habentur: [Las sobredichas Indulgentias se pueden tambien aplicar por las animas de los fideles Difuntos per modo de suffragio.] Et Quintanaduënas in *Theol. mor. tom. 1. tract. 8. Appendicis, dub. 14. num. 4.* putat, has omnes, & similes Indulgentias non suspendi quoad Defunctos per hoc Anni Sancti Iubilæum: quod satis probatur ex rationibus, quibus ostenditur, quòd pro solis Defunctis concessæ non suspendantur. In primis quia eodem modo hæc conceduntur à Pontifice, & applicentur à fidelibus, siue illis competant cum hac facultate eas applicandi pro Defunctis, siue pro Defunctis tantum sine concessæ. Ratio est: quia de omnibus his Indulgentiis per modum suffragij (id est, auxiliij, & adiutorij) Ecclesiastici applicati, vt explicat Vivaldus, Corduba, Cominch, Nauarrus, Valentia, Reginaldus, & alij apud Bonacinam *de Indulgent. dist. 6. quest. 1. punct. 6. num. 6.* solum Defuncto concessis, vel de applicandis illis, licet viuus concessis, æquè verificatur, quod S. Thomas ait in *4. dist. 45. quest. 2. art. 5. quest. 2.* quod non directe, & principaliter, sed tantum secundario, & indirectè Defunctis conceduntur. Idem docent Cominch *dist. 12. dub. 10.* & Suar. *dist. 24. numero 12. & seq.* nam Pontifex non absoluit Defunctum à pœna, vt pote in eum non habens iurisdictionem, sed solum soluit, offerendo ex Thesauoro pretium æquiualeus pro illo; vel, vt alij aiunt apud Lugum *dist. 27. de penit. sect. 5. num. 66.* hæc Indulgentiæ conceduntur directe, & immediatè viuentibus: cum facultate, vt eas, sicut propriam satisfactionem, transferant ad Defunctos: vel, vt ipse *num. 70.* explicat, nec viuenti, nec Defuncto immediatè conceduntur: sed, vt addit *num. 7.* Pontificem, quando concedit Indulgentiam pro defunctis ita eleuare ex Thesauoro Ecclesiæ opus bonum, & satisfactorium, quod exigit ab aliquo viuente, vt possit habere effectum satisfactionis ultra condignum. Ergo, quoad hanc suspensionem, eadem est vniuersæ Indulgentiæ ratio: non in quantum viuus concessa, sed in quantum pro Defunctis applicanda. Præterea, quia applicatio, per modum suffragij, quam concedunt Pontifices in rebus indultis, idem est, ac concessio pro Defunctis: quia, vt ex Suario notat Eminentiſſ. Lugoniamquam conceditur Indulgentia per modum suffragij pro viuus: quia viuus est subditus, & capax abolitionis, cuius Defunctus non est capax.

3. Probatum denique ex Nauarro ita sentiente: Si concessione vnius Papæ esset concessa Indulgentia plenaria ob aliquod opus bonum, & ob idem concessione eiusdem vel alterius dimidia, vel alia, aut aliquot pars eius, aliquorum dierum, & annorum; iustè posset facere illud ad quærendam non plenariam: licet non ad quærendam plenariam: publicare item non plenariam, vel eam non quæri posse monendo: ergo similiter, si ob idem opus potest obtineri Indulgentia pro viuus, & defunctis, pro istis poterit hæc obtineri, & publicari, licet non possit pro illis. Denique ex his de